Door Thijs van der Zanden

In gesprek met een echte Reuselse

Vruuger toen we nog in Postel wônde en ik als jong méske daogelijks te voet van de Abdij van Postel naar Willem II in Reusel liep was ik vur d'n Duuvel nie bang. Mér toen ur bé mé in 't Busseltje vur d'n twidde kéér was ingebroken hoi ik zôn schrik dé ik daor nie mér alléén dûrfde te slaopen.

Marie Lavrijsen-Poppeliers in haar kamer aan het Mariahof te Reusel in juni 2010.

Aan het woord is de 91-jarige Marie Lavrijsen-Poppeliers, de oudste dochter van het uit 8 kinderen bestaande gezin van Lucas Poppeliers en zijn vrouw Trees Fabrie.

Riethoven

Grutje en opa Poppeliers heb ik niet meer gekend. Ze waren al overleden voor mijn geboorte, op 1 maart 1919. Mijn ouders hadden een boerderijtje in het Riethovense gehucht d'n Hobbel. Vermoedelijk is dat boerderijtje waar ik en zes van mijn broertjes en zusjes geboren zijn ook het geboortehuis van onze pa geweest. Onze pa moest samen met ons moeder hard werken om er voor zijn groot gezin te kost te verdienen. Ze hadden een kleinschalig boerenbedrijfje met twee *koeikes*, een paard en wat *véérekes en kiepen*. Ons boerderijtje had wel iets, het had een rieten dak en er lag een vloer in van rode plavuizen waarop we op de feest- en zondagen figuren strooiden van wit zand. Verder was er een open schouw in waar een kookketel hing die met een *haol* hoger en lager boven het vuur gehangen kon worden. Bovendien zaten er nog bedsteden in. Buiten was een met mutserd gestookte bakoven. Wekelijks bakte ons moeder daarin vloerbrood. Ik herinner me nog dat wij van de overschot van het deeg bollen mochten rollen waarin we een geschilde appel deden. Die gingen op het laatst ook de oven in en we hadden dan lekkere warme appelbollen.

In 1926 overkwam ons gezin een grote ramp. De boerderij in Riethoven brandde tot de grond toe af. Het moet voor mijn ouders verschrikkelijk zijn geweest zo hun bezittingen in vlammen te zien opgaan terwijl ze de zorg hadden voor een groot jong gezin. Vooral voor onze pa moet dat heel erg zijn geweest. Op latere leeftijd toen hij geestelijk niet zo sterk meer was, kon hij bij een onverwachte gebeurtenis of plotseling bezoek volkomen in paniek raken waarbij die brand nog steeds een rol speelde, vertelt Marie.

Reusels Kôtje

Peeroom, een broer van onze pa, woonde in 1926 met zijn vrouw Paulien Fabrie, een zus van ons moeder in een boerderij bij het *Reusels Kôtje,* aan de grens van Reusel met Postel. Het was het gebouw waar nu de oude lindebomen voor staan dat tegen de Postelsedijk aan staat. Gelukkig konden mijn ouders na de brand bij Peeroom en tante Paulien terecht en daar hun boerenbestaan voortzetten. Peeroom ging met zijn gezin in het lagere deel wonen en wij kwamen in het hogere deel terecht.

De accordeon spelende Marie Poppelers omstreeks 1942. Ze is hier bij café 'Heidelicht' van haar ouders op de Witrijt en speelde het oude liedje: "Heide Witska, vooruit géft gas…"

Vader Lucas Poppeliers en moeder Trees Fabrie toen ze in de oorlogsjaren café Heidelicht op de Wirijt hadden.

Jongedame Marie Poppeliers omstreeks 1937 in de buurt van haar ouderlijk huis te Postel.

In die tijd woonde in het *Reusels Kôtje* ook nog het gezin van Péérke van Eijk, daar waar nu restaurant 'de Postelse Hofstee' in is gevestigd.

In het *Reusels Kôtje* kregen mijn ouders nog een *kiendje* waardoor ik vijf zusjes en twee broers had waarna ons gezin compleet was. Ook Peeroom en tante Paulien hadden een groot gezin bestaande uit maar liefst negen kinderen. Zowel Peeroom als onze pa hadden wat pachtgrond aan de Postelsedijk waarop de kost voor hun rijke kinderschare verdiend moest worden. Ons moeder bakte samen met tante Paulien twee keer per week brood. Dat was wel nodig want zeventien kinderen in de groei van hun leven en vier volwassenen hadden per week heel wat broden nodig.

Het gezin van Janus en Marie Lavrijsen met hun kinderen José, Maria en Ad in het begin van de vijftiger jaren.

We woonden er te midden van de grote stille Rijtse en Peelse *haoi* met de vennen en moerassen van *'t Goor* en bossen die reikten zover we konden kijken. Omdat we voor onze drie *koeikes* geen weiland hadden was ik samen met mijn oudste zusjes aangewezen ze op de *haoi te gon huujen* (hoeden). Die grote *haoi* had voor ons nog meer voordelen. Onze pa was namelijk een ervaren jager en stroper en bovendien waren er toen nog volop konijnen, hazen en reeën. Daardoor hadden we altijd voldoende vlees in de pot en we kwamen niets tekort.
Dat stropen is voor ons gezin en vooral voor onze pa op een keer fataal afgelopen toen hij door de Reuselse en Mierdse veldwachters betrapt werd tijdens het jagen met de carbidlamp. Op het moment dat onze pa het op een lopen zette stuurden de veldwachters hun hond op hem af. Onze pa viel tijdens zijn vlucht in een greppel waardoor zijn

Jongeman Janus Lavrijsen alias de Floere in de tijd dat hij verkering had met Marie Poppeliers aan het eind van de dertiger jaren.

Het omvangrijke gezin van Pééroom Poppeliers en tante Paulien Fabrie omstreeks 1938. Het gezin woonde toen in het Reusels Kôtje waar het gezin van Marie Poppeliers ook een aantal jaren heeft gewoond..

geweer afging en de Reuselse veldwachter Lanen geraakt werd door wat hagel. Onze pa is daar heel zwaar voor gestraft wat niet terecht was omdat het een ongeluk was en er absoluut geen opzet in het spel was, vertelt Marie.

Lagere school

Tijdens het eerste jaar van mijn lagereschooltijd woonden we nog in Riethoven. Vanaf het 2de schooljaar ging ik samen met mijn leerplichtige broertjes, zusjes, neefjes en nichtjes vanuit het *Reusels Kôtje* te voet naar de lagere school in Postel. De school was gelegen in de buurt van het gehucht de Steenovens. Het was een piepklein schooltje waar maar één juffrouw en één meester les gaven. De leerlingen van de drie laagste en ook die van de drie hoogste klassen zaten in een klaslokaal bij elkaar. In alle klassen tezamen zaten ongeveer 35 leerlingen.

Op een keer zagen we onderweg een paar reeën lopen met een viertal reekalfjes erbij. Wij probeerden de kalfjes te vangen wat niet lukte omdat ze watervlug waren. Wel kwamen we daardoor pas rond 11.00 uur op school en moesten voor straf ieder tweehonderd strafregels schrijven: "Wij zullen geen reeën meer vangen."

Ons gezin ging vaak op bezoek bij oma en opa Fabrie die in het gehucht de Klotputten woonden, gelegen tussen Arendonk en Retie. We waren altijd heel welkom bij hen.

Vanaf mijn 11de jaar heb ik 2 jaar bij oma Fabrie gewoond die toen al weduwe was. Oma was een heel goed mens waarbij ik gauw *d'n aord* kreeg. Mijn laatste 2 schooljaren moest ik toen naar de lagere school van de *Nonnekes* in Arendonk. De *Nonnekes* waren voor mij heel streng maar ik was zelf ook niet de gemakkelijkste. Toen mijn schrijfwerk weer eens niet naar de zin van de non was gooide ik het demonstratief op tafel en riep: "*Werk het zelf dan mér af!*" Wanneer er weer eens gezegd werd dat ik mijn mond moest houden durfde ik gerust te zeggen: "*Ons moeder was hil blij toen ik kon praoten en hier moet ik zwéégen, dé klopt toch nie!*"

Abdij van Postel

Omstreeks 1933 ging het boeren onze pa niet meer goed af. Geestelijk kreeg hij problemen omdat de brand van zijn vroegere boerderij in Riethoven en het jachtongeval met de veldwachters door hem niet verwerkt bleken te zijn. Met de boerderij aan het *Reusels Kôtje* werd gestopt. Peeroom ging daar verder met boeren en wij betrokken een huisje van baron de Broqueville gelegen aan de *Véérekes Déék* te Postel. Na enige tijd kwamen we binnen de muren van de Abdij van Postel te wonen. We woonden daar in een gebouwtje dat gezien vanaf de hoofdpoort aan de rechterkant stond, achter het pand waar momenteel het kaaswinkeltje in zit. Het is al vele jaren geleden afgebroken.

Voor het doen van boodschappen hoefden we niet ver te lopen. Schuin tegenover de hoofdpoort van de abdij stond de bakkerij van bakker Van den Eijnde die daarbij ook nog een kruidenierswinkel had.

Gelukkig kon onze pa als bosarbeider gaan werken bij de baron die in Postel en omgeving veel bossen en gronden bezat. In die tijd heeft hij voor hem veel bomen aan en in de Postelse wegen en bossen geplant. Bijvoorbeeld de grote bomen die vanaf de Reuselse grens tot aan de Abdij van Postel staan heeft hij geplant.

Janus Lavrijsen en Marie Poppeliers toen ze nog in het Maggiblôkske te Bladel woonden.

V.l.n.r. Janus Lavrijsen, Jan Moeskops en Péér de Beijer. In het kader kader van de Arbeitseinsatz werden ze in 1942 gedwongen in Duitsland te gaan werken.

Fiets delen

Na mijn lagereschooltijd ben ik gaan werken bij sigarenfabrikant Majois aan de Wilhelminalaan te Reusel. Het eerste jaar legde ik dagelijks de acht kilometer tussen de Postelse abdij en de fabriek te voet af. Dat was ongeveer anderhalf uur lopen, zowel heen en terug. Later bleef ik door de week vaak bij Peeroom en tante Paulien in het *Reusels Kôtje* slapen. Toen ik voldoende geld gespaard had kocht ik van die spaarcentjes bij de *Frééte* (Hermans) een tweedehandse fiets en kwam ik weer dagelijks naar huis. Ons Lies die ook bij Majois werkte liep in die tijd de eerste vier kilometer vooruit. Ik kwam haar dan met de fiets achterna die zij dan halfweg van mij overnam. De resterende kilometers legde ik te voet af. 's Avonds gebeurde dat in omgekeerde volgorde.

Mijn werk bij Majois was nerven uit de tabaksbladeren halen, *ombladstriepen* genoemd. Al voor de oorlog heeft Willem II de fabriek van Majois overgenomen. Later moest ik er dek openhalen waarbij de dekbladen in de lengterichting middendoor werden gescheurd. Hoewel het me zo niet aangeleerd werd scheurde ik de bladen, om en om, van boven naar onder en van onder naar boven door. Hierdoor zaten de lastige nerven niet in een van de stapels maar werden over beide stapels verdeeld. Mijn manier van werken werd door de meesterknecht als een verbetering gezien en moest daarom worden overgenomen door de andere dames. Het werken bij Majois en bij Willem II heb ik altijd als een gezellige tijd ervaren en altijd graag gedaan, vertelt Marie.

't Maggiblôkske

Bij Majois heb ik kennis gekregen met Janus Lavrijsen de oudste zoon van het elf kinderen tellende gezin van Jan Lavrijsen alias *d'n Ouwe Taoie* en van Marie Gijb (Gijbels). Toen we op 27 januari 1939 trouwden woonde ik nog binnen de muren van de abdijpaters. Janus en ik gingen na ons trouwen wonen in *het Maggiblôkske* in Bladel, een

Ome Gust Poppeliers die in de oorlog door Duitse soldaten werd doodgeschoten tijdens een van zijn smokkeltochten.

piepklein huisje dat zo genoemd is omdat het de vorm van een maggiblokje had. Op de slaapkamer kon maar amper een tweepersoonsbed staan. Wegens ruimtegebrek moest er toch nog een bedje bij waarin onze inmiddels geboren dochtertjes José en Maria sliepen. De halfsteense muren werden tijdens het natte seizoen vochtig en we hadden er helemaal geen luxe maar toch waren we er heel tevreden mee.

Bange oorlogsjaren

In de loop van 1942 werd onze Janus tijdens een razzia opgepakt en moest in het kader van de *Arbeitseinsatz* in Duitsland gaan werken. Ook Jan Moeskops uit Reusel en Péér de Beijer uit Bladel troffen dat lot. Hij heeft daar 13 maanden lang onder zware omstandigheden moeten werken. Na ruim 6 maanden mochten Jan en Péér op verlof naar huis maar onze Janus moest blijven tot zijn twee maten weer van verlof terug waren. Echter, dat gebeurde niet, ze doken onder. Daarom mocht onze Janus pas na 13 maanden naar huis komen. Toen hij thuis was is hij ook direct ondergedoken omdat de arbeidsomstandigheden in Duitsland verschrikkelijk waren. Toen onze Janus in Duitsland zat kreeg ik maar elf gulden steun per week. Dat werd echter gestopt toen hij niet terugging naar Duitsland.

Door voor andere mensen te gaan breien, stoppen en te handwerken kon ik wat geld verdienen. Bovendien hebben mijn ouders me regelmatig wat toegestoken. Ze hadden toen café Heidelicht aan de Witrijt. Daar ging ik toen vaak naartoe om een handje toe te steken in de huishouding. Er waren toen nog zeven kinderen thuis en ons moeder moest veel in het café staan. Bovendien woonde de vrijgezelle ome Gust, een broer van ons moeder, bij hun in. Ome Gust en ook mijn oudste broers en zussen gingen in die tijd vaak op smokkeltocht. Voor ome Gust is het smokkelen op een drama uitgelopen. Hij is door Duitse soldaten doodgeschoten toen hij tijdens een smokkeltocht voor hen op de op de vlucht sloeg. Die verschrikkelijke afloop liet diepe sporen na in onze familie!

In de tijd dat onze Janus ondergedoken was woonde hij meestal bij ons in *het Maggiblôkske*. Wel was het opletten geblazen voor razzia's die af en toe werden gehouden. Gelukkig werden we daarvoor door de buurt meestal op tijd gewaarschuwd. Gebeurde het dan was het voor onze Janus zaak de nacht ergens anders door te brengen. Ook zijn de Duitsers bij ons een paar keer aan de deur geweest om huiszoeking te doen. Gelukkig hebben ik me tijdens de ondervragingen goed kunnen houden en is onze Janus altijd op tijd kunnen wegkomen. Zo heeft hij eens een dag in het hoge koren achter onze hof gezeten terwijl de Duitsers en politie ons huis doorzochten. Ook zijn vader, *d'n Aowe Taoie,* is meermaals ondervraagd en zelfs met de dood bedreigd omdat van zijn zonen Bert, Jan en Janus waren ondergedoken. Tijdens de Bevrijdingsdagen van september 1944 heb ik gezien dat een parachutist door de Duitsers werd opgepakt die in de perenboom van buurman *Sus d'n Dekker*

Dochtertje José Lavrijsen omstreeks 1940.

Janus en Marie Lavrijsen-Poppeliers met dochter José omstreeks 1940 op bezoek bij café 'Heidelicht' op de Witrijt,.

De vier geslachten van super-oma Trees Fabrie omstreeks november 1961. We zien verder haar dochter Marie Popeliers, haar kleindochter Maria Lavrijsen en haar achterkleindochter Maike van Gorp.

(Frans Gijsbers) terechtgekomen was en daarin was blijven hangen. Hij werd even later achter het huis zonder pardon door de Duitsers doodgeschoten. Een verschrikkelijke ervaring, vertelt Marie.

Eind september 1944 was er zoveel oorlogsgeweld dat we gedwongen waren naar de Gelderse Hoef te vluchten. We kwamen daar terecht in de boerderij van de familie Vissers. Ook een aantal Reuselse families hadden daar onderdak gevonden. De familie Vissers zorgde heel goed voor ons. Van moeder Vissers mochten mijn dochtertjes in een apart bed slapen. Ook bood ze aan voor mij een bed klaar te zetten omdat ik hoogzwanger was van onze Ad, die een maand later geboren zou worden. Van dat aanbod maakte ik geen gebruik en heb samen met de anderen de nachten doorgebracht in de koestal die daarvoor zo goed en kwaad als het ging was ingericht. Ook voor eten werd goed gezorgd, was het vlees op dan werd er zomaar een varken geslacht. We kwamen er niets tekort!

Broer Piet Poppeliers omstreeks 1942. Hij werd een bekende stakingsleider bij de zinkfabriek Vieille Montagne in Balen. Over hem is een boek en toneelstuk geschreven.

Marie Lavrijsen-Poppeliers met haar moeder Trees Poppeliers-Fabrie bij de Reuselse kerk tijdens Reusel Kermis in de vijftiger jaren.

Naar Reusel

Na de oorlog werkte onze Janus bij Karel I in Reusel. Via deze werkgever kregen we in 1949 een nieuwbouwhuurwoning toegewezen aan de Molenberg 6, in Reusel. Een geweldige verbetering van onze woonsituatie. Het waren blokken van 2 huizen. In het andere huis van onze blok woonde Frans *van Mertekes Gust* (Lavrijsen) met zijn jonge gezin en naast ons in de andere blok het gezin van Jan Peters. De Molenberg was een kinderrijke arbeidersbuurt waarin allemaal jonge gezinnen woonden. We voelden er ons direct thuis!

In 1958 kwam onze droom uit, namelijk het bouwen van een eigen nieuwbouwwoning. Het huis kwam in de Marialaan te staan naast het huis van het gezin van Harrie Hoeks dat eerder ook aan de Molenberg woonde. Omdat onze Ad al 14 jaar was en ons José en Maria al boven de 18 kreeg ik meer vrije tijd. Toen ik door Nico de Louwere, meesterknecht bij Willem II, gevraagd werd om daar weer te komen werken ben ik, na overleg met onze Janus, erop ingegaan en heb er toen nog 15 jaar gewerkt, vertelt Marie.

Schoonvader Lavrijsen

Voor ik bij Willem II ging werken heb ik ongeveer 4 jaar een paar uur per dag huishoudelijk werk gedaan in het gezin van mijn schoonouders aan de Hondsbos. Schoonmoeder had een *beslag* gehad en kon toen

Janus Lavrijsen danst in café 'de Vrachtkar' met dochter José tijdens Reusel Kermis in de zestiger jaren. Ze zijn beiden al overleden.

Janus en Marie Lavrijsen-Poppeliers tijdens hun zilveren bruiloft in 1964.

dat werk niet meer aan. Het was daar een echt mannenhuishouden. De vrijgezelle broers van onze Janus te weten Jef, Wim, Thee, Gust en Péér woonden er nog. Gust die zondags een flink glas bier dronk klaagde 's maandags altijd dat hij geld kwijt was. Om dat af te leren maakte ik met hen een afspraak. Vond ik in het vervolg bij het opruimen van hun zondagse pakken geld in hun zakken dan was het voor mij. Vanaf toen heb ik nog maar een keer 1 gulden in de zakken gevonden en heb die toen toch maar teruggegeven.

Schoonvader *d'n Aowe Taoie* was een heel gezellige mens met een opgeruimd karakter die altijd grappen en verhaaltjes vertelde. Eens per jaar ging hij met de fiets naar zijn dienstkameraad in Sint-Oedenrode. Op een keer werd hij onderweg gebeten door een hond waardoor hij een gat in zijn broek viel. Hij achterhaalde de eigenaar die voorstelde de kapotte broek te laten stoppen. Schoonvader antwoordde: *"Gé denkt toch nie de ik mee un gestopte broek rondloop."* Toen kreeg hij genoeg geld voor een nieuwe broek. Van het geld liet hij bij kleermaker Moeskops een nieuwe broek maken. Vervolgens liet hij zijn broek stoppen en heeft die nog heel lang gedragen.

Huisdokter de Groot noemde schoonvader een keer een ordinaire mens. Daar was ik het niet mee eens en nam het voor hem op. Ik zei tegen hem: *"Es ge schonvodder unne ordinaire mins noemt dan begrépte niks van de Kempische minsen."* Het was *unne schônne mins wor ik veul mee op had* en waar ik wel een boek over kan schrijven.

Piet als stakingsleider

Over mijn broer Piet is een boek en ook een toneelstuk geschreven. Toen hij na de oorlog terugkwam uit een Duits kamp waar hij zat wegens zijn verzetsactiviteiten is hij gaan werken bij de zinkfabriek Vieille Montagne in Balen. Hij groeide er in aanzien als betrokken mens en een goede prater. In 1971 stond hij aan het hoofd van een arbeidersstaking voor meer loon en betere werkomstandigheden. Het werd een staking die in België veel stof heeft doen opwaaien. De staking met een bezetting aan de poort die in hartje winter onder ijskoude weersomstandigheden plaatsvond heeft tweeënhalve maand geduurd. Toen was de buit binnen met een loonsverhoging van 10 frank per uur. Vanaf toen werd er naar de vakbond geluisterd. Piet

In de omgeving van grenspaal nummer 204 bij het Beleven zijn Janus en Marie Poppeliers veel geweest. Dat kwam omdat het eens het geliefde jachtterrein van Janus was en ook van zijn vader en broers.

Janus Lavrijsen en zijn vrouw Marie Lavrijsen-Poppeliers met hun dochter Maria in café 'de Vrachtkar' tijdens een Reusel kermis in de vijftiger jaren.

was landelijk nieuws, gaf lezingen aan studenten, werd algemeen aanvaard en liet zich nooit opzij zetten. Onze Piet was typisch iemand die in roerige tijden boven komt drijven, vertelt Marie.

Pelgrimages

Toen onze Janus dwangarbeider was in Duitsland heb ik beloofd jaarlijks op bedevaart te gaan naar Onze-Lieve-Vrouw van Scherpenheuvel als hij behouden uit Duitsland terug zou komen. Die belofte heb ik stand gehouden want inmiddels ben ik er al 52 keer geweest. Bedevaarten hebben me altijd getrokken. Ook de pelgrimsoorden van 'Onze-Lieve-Vrouw van de Rozen' en van pater Pio in San Damiano in Italië, 'Onze Lieve Vrouwe van Lourdes' en van de 'Verschijning van de Heilige Maagd Maria' in Beauraing heb ik bezocht.

Onze Janus bracht zijn tijd het liefste door in Beleven het gebied waar hij vroeger samen met zijn broers en vader veel kwam om er te jagen en in zijn jonge jaren ook te stropen. Op zomeravonden bij mooi weer waren we vaak te vinden bij grenspaal 204 die bij de Duitse basis staat. Hier parkeerden we meestal onze auto. Janus zocht met zijn verrekijker het gebied af naar konijnen, hazen en reeën. Ik bracht er mijn tijd door met breien. Op een keer is de douane aan ons komen vragen wat we er altijd deden. Ze waren door de Duitse bewakers getipt omdat ze het niet helemaal vertrouwden. Toen ik mijn breiwerk liet zien en aan de douaniers vertelde dat we er alleen maar van de natuur genoten was het goed, vertelt Marie.

't Busseltje

Omstreeks 1984 waren onze Janus en ik betrokken bij een zwaar autoongeluk. In Arendonk ben ik tegen een achteruitrijdende vrachtwagen gebotst waar even daarvoor al een andere auto onder was gekomen. Onze Janus brak daarbij zijn borstkast en ik hield er ik een grote hoofdwond en een zware hersenschudding aan over. Het had nog veel erger kunnen zijn want ik reed maar langzaam omdat er dichte mist hing en je bijna geen hand voor de ogen zag. Tijdens de ondervraging in het ziekenhuis van Turnhout door het Parket van Turnhout werd ik kwaad op die heren omdat ze me tijdens mijn verhaal steeds onderbraken en de feiten wilden verdraaien.

In 1989 hebben we ons gouden huwelijksfeest gevierd. Even later zijn we verhuisd naar 't Busseltje omdat onze Janus hart- en longproblemen kreeg. Onze Ad ging met zijn gezin in het ouderlijk huis in de Marialaan wonen. In datzelfde jaar is onze Janus vrij plotseling overleden als gevolg van het springen van zijn aorta. Dat was een heel grote klap voor mij.

Tot 2001 ben ik in 't Busseltje blijven wonen. Daar trok ik veel op met Thérèse Rafaela, de schoonmoeder van Jan *d'n Aoi* (Lavrijsen)

van schoenwinkel Rianda. Met haar maakte ik veel georganiseerde busreizen waarbij we allerlei shows en demonstraties bijwoonden. Maar toen er twee keer bij mij ingebroken werd waarbij ze de eerste keer bijna alle waardevolle spullen hadden meegenomen was de lol eraf. Ik werd zo bang dat ik er niet meer alleen durfde te slapen.

Mariahof

Vanaf 2001 woon ik in het Mariahof en ben er heel tevreden. Inmiddels heb ik 8 kleinkinderen, 13 achterkleinkinderen en 4 achterachterkleinkinderen. Regelmatig bezoek ik d'n Aachterûm waar ik elke middag ga kaarten. Het kaartspoel wat we spelen is rikken, daar moet je nog echt bij nadenken. Mijn kaartmaten zijn meestal Wim Bleijs, Harrie Heierjans, Bertha Vermeulen-Luijten, Kees de Kinderen en Frans van Roy. Zowel op mijn kamer als bij de hobbyclub van d'n Aachterûm ben ik bezig met breien, haken en kaarten maken. Nee, ik verveel me niet gauw, vertelt Marie.

Slot

Marie Lavrijsen-Poppeliers vertelt op een vlotte manier en is daarbij recht door zee. Tijdens de moeilijke oorlogsjaren waarin haar man Janus dertien maanden dwangarbeider was in Duitsland en daarna tot het einde van de oorlog moest onderduiken heeft ze haar mannetje gestaan. Ze heeft een arbeidzaam leven achter de rug en de familie die het nodig had kon altijd een beroep op haar doen. In haar leven heeft ze ook klappen gekregen zoals het overlijden van haar man Janus en haar oudste dochter José. Toch staat ze nog positief in het leven en is niet gauw van haar stuk te brengen. Daarom stellen we met recht vast dat Marie uit het grote gezin van Lucas Poppeliers uit Riethoven en van Trees Fabrie uit Arendonk een echte Reuselse genoemd mag worden.

De acht kleinkinderen van Marie Poppeliers op 27 januari 1989. Vooraan v.l.n.r. Ron en Maaike Jansen en John en Dave Lavrijsen. In het midden Peter van de Sande en achteraan v.l.n.r. Jan en Ad Jansen en Miriam van de Sande.

De vijf geslachten van Jan Lavrijsen, alias d'n Aowe Taoie, op 23 maart 1982. Zijn afstammelingen op de foto zijn zoon Janus Lavrijsen alias de Floere, kleindochter Maria Lavrijsen, achterachterkleindochter Kim Jansen en haar vader Jan Jansen..